

An abstract painting with a complex, layered composition. The dominant color is a vibrant red, which is interspersed with streaks and patches of teal, light blue, and pale yellow. The brushstrokes are thick and expressive, creating a sense of movement and depth. The overall effect is one of intense energy and emotional resonance.

ΜΑΡΙΑ ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΓΚΟΛΝΑ

Γύρισέ με,
στην
Παρασκευή

FYLATOS PUBLISHING

Copyright για την ελληνική έκδοση
Μαρία Χριστίνα Γκόλνα
© Εκδόσεις Φυλάτος, © Fylatos Publishing, Θεσσαλονίκη 2022

Συγγραφέας: ΜΑΡΙΑ ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΓΚΟΛΝΑ

Επιμέλεια: © Fylatos Publishing
Γραφιστική επιμέλεια: Χρύσα Γκανούδη
© Fylatos Publishing

Μακέτα Εξωφύλλου: σύνθεση με ακρυλικά σε μουσαμά, της συγγραφέως.
Title: "How do you know this", (0.20x0.32), Athens, 2021.

Επιτρέπεται η αναδημοσίευση τμήματος του παρόντος έργου για λόγους σχολιασμού ή κριτικής. Επιτρέπεται η αναδημοσίευση περιορισμένων τμημάτων για επιστημονικούς λόγους, με υποχρεωτική αναγραφή του τίτλου του έργου, των συγγραφέων, του εκδότη, της σελίδας που αναδημοσιεύεται και της ημερομηνίας έκδοσης. Απαγορεύεται οποιαδήποτε διασκευή, μετάφραση και εκμετάλλευση, χωρίς αναφορά στους συντελεστές του βιβλίου και γραπτή άδεια του εκδότη και των συγγραφέων σύμφωνα με τον νόμο.

© Εκδόσεις Φυλάτος, © Fylatos Publishing
e-mail: contact@fylatos.com
web: www.fylatos.com

ΜΑΡΙΑ ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΓΚΟΛΝΑ

Γύρισέ με,
στην Παρασκευή

Εκδόσεις Φυλάτος
Fylatos Publishing
MMXXII

*Στη Δαφνούλα μας,
για όλα τα ειπωμένα και τα ανείπωτα,
που μέσα στην ψυχή μας φυλάμε.
Στα παγκάκια της ζωής μας, μαζί σου.*

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ	9
ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ	25
ΟΙ ΜΗΝΕΣ ΠΕΡΝΟΥΝ. ΕΜΕΙΣ ΕΚΕΙ...	31
ΣΤΑ ΠΑΓΚΑΚΙΑ	35
ΠΗΡΕ ΝΑ ΒΡΕΧΕΙ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ	43
ΑΥΤΟΨΙΑ ΣΕ ΟΙΚΟΠΕΔΟ ΜΟΝΙΜΟΤΗΤΑΣ	53
ΑΣΥΝΔΕΤΕΣ ΣΚΕΨΕΙΣ, ΣΤΗ ΜΟΝΕΜΒΑΣΙΑ	65
ΝΙΚΟΛ	69
ΣΤΟ ΛΕΝΙΔΙ ΚΑΙ ΑΛΛΟΥ	75
ΣΤΟ ΛΕΗΕΛ	93
ΚΟΣΜΟΤΑΞΙΔΕΜΕΝΟΣ	97
ΧΑΜΕΝΟΣ ΡΙΝΟΚΕΡΟΣ.	105

ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ

Κάθεσαι οκλαδόν στον καναπέ. Τον πίνεις «έξτρα λονγκ», τον καφέ.

Μια. Δύο φορές. Ήρθα να σε δω. Τον άφησα στη θέση του, ήσυχο, τον καφέ.

Χθες, όχι. «Θέλω να δοκιμάσω. Άσε με» σου ζήτησα.

Με άφησες.

Είναι εποχή που αφήνεις πολλά. Αφήνεις τους φίλους σου να εκφράζονται, άλλοι άγαρμπα και άλλοι περισσότερο άγαρμπα. Αφήνεις τα γλυκά ανέγγιχτα. Η “πάβλοβα” με τις φράουλες στέκει στο κέντρο του οβάλ τραπεζιού. Ανέγγιχτη, ακόμη και από το βλέμμα σου.

Το βλέμμα σου στυλωμένο επάνω μας. Εμείς τσαλαβουτούμε λαίμαργα στις φράουλες και στη σαντιγί, με τα μάτια αφημένα ήδη στο επόμενο γλυκό. «Μοβ σαν τη λεβάντα! Αυτό θα είναι το επόμενο που θα φάω», σου δείχνω τεντώνοντας τον δείκτη.

Χαμογελάς ζεστά.

Ο ήλιος χθες, έγινε ροζ καθώς έπεφτε εκεί πίσω στον ορίζοντα. Είπες.

Σήμερα δεν ξέρουμε. Του έχεις γυρισμένη την πλάτη.

Σήμερα κοιτάς μόνο τα σημαντικά. Εμάς.

«Πώς νιώθεις όταν κάθεσαι οκλαδόν, τρώγοντας την “πάβλοβα” και νιώθοντας την προσοχή, εστιασμένη στο πρόσωπό σου;» με ρωτάς, με ειλικρινές ενδιαφέρον.

«Άβολα μεγαλίστικα. Υπέροχα παιδικά» σου απαντώ.

Η Λένα κατεβάζει το παντζούρι να μη σε ενοχλεί ο ήλιος. Γκριναίξεις κάπως για τον ήλιο που είναι προκλητικά διεισδυτικός.

Καταπίνω την μπουκιά μου ενώ σκέφτομαι το «προκλητικά διεισδυτικό», το δικό μου... κάποιου άλλου, που έχει επιφέρει παγωμένες σιωπές, στην επικοινωνία με κάποια σημαντική.

Ανοιγοκλείνω τα μάτια. «Μπλινκ», προφέρει η Ελπίδα, τη λέξη στα αγγλικά. «Ανοιγοκλείνω τα μάτια» της υπενθυμίζω μαλακά, από την άλλη πλευρά της οθόνης. Μια αίσθηση παρόμοια με το: «Βάλε τη ζακέτα σου, θα κρυώσεις». Έτσι το νιώθω το «ανοιγοκλείνω τα μάτια μου» που υπενθυμίζω, στη γεννημένη σε καναδέζικο έδαφος, βαφτισιμιά μου.

Παίρνει το κινητό στη χούφτα. «Περίμενε νονά, θα σε πάω επάνω» μου λέει. Ανεβαίνει τα σκαλιά μονομιάς τρέχοντας. Η κάμερα κουνιέται αλλοπρόσαλλα, μαζί και το βλέμμα μου.

«Σας» μου κάνει από την οθόνη, βάζοντας τον δείκτη, μπροστά στο στόμα της. «Εισβολέας' και η Ελπίδα» σκέφτομαι. «Μπαίνουμε» στο δωμάτιο του Νικόλα. Εκείνη ρεαλιστικά, εγώ ψηφιακά. «Αυτό το βιβλίο, ψάχνεις νονά;» δε θυμάται πώς αλλάζει η κάμερα της οθόνης προς την άλλη πλευρά. 'Πιέζει' ανυπόμονα κάθε άυλο κουμπί πάνω στο κινητό. Τώρα βλέπω τη μοκέτα σε γκρο πλάνο.

Έχω δει πολλές τέτοιες μοκέτες σε γκρο πλάνο διαμέσου της κάμερας. Το κάνει συχνά και η Σοφία.

Ξέρεις, σου λέω, νομίζω οι σκάλες στα σπίτια, έγιναν αποκλειστικά για να χαίρονται τα παιδιά. Έχεις προσέξει πόσο ενθουσιωδώς ανεβαίνουν τις σκάλες; Ακριβώς το αντίθετο από εμάς, που αγκομαχούμε σε κάθε σκαλί, και ήδη πριν το πρώτο πάτημα, το βλέμμα μας πιάνει μια τονικότητα γκρι, του Καιάδα.

«Γελάς, Χλόη μου! Τι όμορφα, που γύρισες έτσι τον καναπέ! Δεν το φανταζόμουν!» μου λες, γεμάτη ενθουσιασμό, στη φωνή σου.

Δεν έχω ακούσει πιο τρυφερό και πιο ειπωμένο με καμάρι, «δεν», στη ζωή μου.

«Γαμώ τον καρκίνο σου» θέλω να φωνάξω δυνατά. Αντ' αυτού... καταπίνω σιωπηλά άλλη μια κουταλιά “πάβλοβας”. Είναι η πρώτη “πάβλοβα” της ζωής μου. Είμαι περασμένα τα σαράντα και... Ανέραστη, δεν ξέρω πόσα χρόνια. Μαραθωνοδρόμος όμως. Γυρνώ ανάποδα το κουτάλι ψάχνοντας για απομεινάρια μαρέγκας. «Αυτός ο μαραθώνιος πάντως, ισοφαρίζει πολλά χρόνια άνευ σεξ» σου λέω αυτοσαρκαζόμενη.

«Πόσα, αλήθεια;!»

Γελάς δυνατά, πλημμυρίζοντας το άδειο σπίτι, με το γέλιο σου.

«Γιατί ορισμένοι άνθρωποι διαθέτετε τόσο πλούσιο γέλιο; Και εμείς πάλι, όχι;» σε ρωτάω παιδικά.

«Το σεξ είναι υπερτιμημένο» δήλωσε η Άρτεμη. Εκείνη καυλώνει περισσότερο στη συγγραφή ενός διδακτορικού.

~~~

Ο Ένρι, από την άλλη, στην ψηφιακή εκπομπή του, δίνει τα εύσημα στους έχοντες διδακτορικά που μεταπήδησαν στον χώρο της βιομηχανίας. Οι συνεντευξιαζόμενοι διδάκτορες μοιάζουν να απολαμβάνουν τα εύσημα. Στην εισαγωγική ερώτησή του: «Πώς φτάσατε μέχρι εδώ;» χρονομετρώ τις απαντήσεις της «διαδρομής». Δρομείς μακρινών αποστάσεων και οι συνεντευξιαζόμενοι. Αυτοί «της καριέρας», μεταπηδούν θαρραλέα, σαν χαρωπές μέλισσες, από τη μια εταιρεία στην άλλη, αναζητώντας μεθυστική γύρη. Αν μη τι άλλο, αυτές οι νεόκοπες εταιρίες του 21^{ου} αιώνα διαθέτουν αστεία ονόματα. Μάλιστα το αναθέτουν το «έργο», εργολαβία σε άλλες εταιρείες, που ασχολούνται αποκλειστικά... με την ονοματοθεσία εταιρειών. Διότι ως γνωστόν, η επιλογή ενός συγκεκριμένου ονόματος μπορεί να σε ανεβάσει στα ουράνια ή να σε βυθίσει στα τάρταρα.

Ίσως και γι' αυτό ο Σπύρος δεν είπαν τη Σοφία... Ροδάνθη. Ήταν ένα όνομα... καθάρα... «καθόδου στα τάρταρα» το «Ροδάνθη». Η έρμη η μάνα μας, τον αντεπεξήλθε, τον σκόπελο του βαφτιστικού της, με ακριβά αρώματα, εξτρίμ σύνολα ένδυσης, και μπόλικο ταπεραμέντο. Τα κατάφερε πολύ καλά. Το «Ροδάνθη» έφτασε να ισοδυναμεί, κάποτε, με την επιτομή της «κομψότητας» σε ένα λύκειο στη Χαριλάου. Ενέπνευσε και έναν πολυπληθή λόχο, από μαθήτριάς της, να εισέλθουν γεμάτες όνειρα, στη Μαθηματική Σχολή. Παρότι, η μάνα μας, δεν καμάρωνε καθόλου γι' αυτήν την ακούσια συμβολή της στην επιλογή βιοποριστικού επαγγέλματος. Γνώριζε ενδόμυχα, ότι μια μέρα, οι μέλλουσες συναδέλφισσες, θα την καταριόταν, για τους ατελείωτους και βαρετούς «συλλόγους», τα αντίστοιχα... «μίτινγκ» του ιδιωτικού τομέα, ενδεδυμένα σε αργκό του δημοσίου.

~~~

«Έχουμε σύλλογο»... έλεγαν οι γνωστές μου, συνοδευόμενο από απελπισμένο ξεφύσημα και παράλληλο ανασήκωμα των οφθαλμών, προς τον ουρανό. Εμένα, πάλι αυτό...μου ακουγόταν λίγο σαν «έχουμε στιφάδο»... που ποτέ, μα ποτέ δε μου άρεσε, ακόμη και στα χρόνια που έτρωγα κάθε κρεατάκι μετά μεγάλης στοχοπροσήλωσης, πλην των μαγειρευτών λαγών, που τους έκρυβα αριστοτεχνικά κάτω από λοφάκια ριζότου, στα χιονοδρομικά της Αυστρίας, στην εφηβεία μου.

Τότε ήθελα έναν της Γ' λυκείου. Ακόμη και στο αεροπλάνο, αντί να απολαμβάνω τα φαγητά που σέρβιραν στη διάρκεια της πτήσης...εγώ του έγγραφα πυρετωδώς αμέτρητες καρτ ποστάλ. Και μιλάμε για την πτήση του πηγαιμού...τι βρήκα να του γράψω... πριν καν προσγειωθώ στο χιονοδρομικό...ιδέα δεν έχω.

«Τι περίπτωση αυτή με το γράψιμο; Τραύμα;» ρωτώ την ψυχολόγο μου.

Γελάει η Τάνια. «Δεν είναι όλα τραύματα, Χλόη. Ας μην τα χώνουμε όλα σε ένα σακί.»

«Πώς πας με την ψυχολόγο, Δάφνη;» σε ρωτάω.

Ζήτησες «σκόντο» μου λες.

«Στο πρόσφερε μετά χαράς. Ήταν το λιγότερο που μπορούσε να κάνει» είπε.

Αυτή η μαλακία... που όταν συναντιέσαι με τον καρκίνο, όλοι γίνονται εν μια νυκτί «λαρτζ», παίζει και να είναι αντιπαθητικό, σκέφτομαι, χώνοντας παράλληλα τα δόντια μου, διακριτικά, στον βιολετί μπεζέ. «Δεν έχει καμιά διαφορά με τον λευκό. Η σοκολάτα, στο ενδιαμέσο όμως, είναι από άλλον πλανήτη!» σε ενημερώνω φωναχτά.

«Προσγειώσαμε ένα «ντρόουν» ελικοπτεράκι, στον Άρη» μοιράζεις το μοναδικό θετικό νέο της ημέρας.

«Α ναι;...» μουρμουρίζω αφηρημένα, ενώ προσπαθώ να σου περιγράψω τη σοκολατί αλμυρή καραμελωμένη γέμιση που γεύονται οι σιελογόνοι αδένες μου. Στην κοινοποιώ, αγγλιστί... Το πρωί υπενθυμίζουμε το: «ανοιγοκλείσιμο των ματιών» στα ελληνικά, το απόγευμα γεμίζουμε ευθαρσώς τον χώρο με: «σόλιντ τσόκο κάραμελ¹»... και οι υπόλοιπες στο σαλόνι, μπουκωμένες τις μαρέγκες, συγκατανεύουν θετικά.

Υποκριτές. «Σε ποια ηλικία μετατρέπομαστε σε υποκριτές;» σε ρωτώ παρακάμπτοντας προς στιγμήν, το προσγειωμένο «ντρόουν», στον Άρη.

«Τη μέρα που κοιτάς τα σκαλιά και αγκομαχάς» δηλώνεις αποφασιστικά.

1 Αποκλειστικά σοκολάτα και καραμέλα, στα αγγλικά.

Η Λένα παίζει με το μπουτόν που ανεβοκατεβάζει το στόρι. Πάνω κάτω, πάνω κάτω. Λέων. Οι «λέοντες» είναι πληθωρικοί άνθρωποι και χοροπηδούν πάνω κάτω, μεταφορικά, σαν παιδιά εσαεί... εάν και δεν ασχολείσαι μαζί τους συνεχώς.

Γελάς δυνατά. Ο καρκίνος, από τη μία μέρα στην άλλη, έχει ανοίξει την πόρτα διάπλατα σε όλα. Θεοί κάθε θρησκείας. Ζώδια. Πρώην γκόμενοι. Όλα δεκτά. Όλα στη σειρά προς δοκιμή.

Στοιβάζουμε έξω από την εξώπορτα, κούτες με αφόρετες γόβες. Δεν έχεις χρόνο για αυτές. Εξορίζονται επίσης, τόνοι βιβλίων αρχιτεκτονικής τοπίου, και οτιδήποτε άλλο μοιάζει περιττό. «Η εποχή του καρκίνου αγαπά το ‘μίνιμαλ²» σου λέω, πειραχτικά.

Γελάς δυνατά.

Σκέφτομαι ένα «μαρκούτσι». Δε βρίσκω τη σωστή λέξη, πάλι.

«Τα ελληνικά σου, δεν είναι καλά σήμερα» μου λες.

Όχι δεν είναι. Το αποδέχομαι. «Μάικροφον» λέω, ανακουφισμένη.

«Ναι... Χλόη, ένα μικρόφωνο» λες τρυφερά.

«Όλοι και από ένα μικρόφωνο, αυτήν την εποχή» σχολιάζω.

«Όπως όταν... όλοι, και από ένα κατάσταση ενοικίασης βιντεοκασετών, κάποτε». Γελάς.

Στο τώρα, σχεδόν όλοι ασχολούμαστε ΚΑΙ με ψηφιακές ηχητικές εκπομπές. Κοντεύουμε να σκάσουμε από την πληθώρα «πόντκαστ», σχετικά με το πώς να πάρουμε τη ζωή μας, αλλιώς. Διαμαρτύρεται η Λένα. Φοράει κάτι χρυσαφιές γόβες που θυμίζουν λέπια ψαριών. Δώρο δικό σου.

2 Ελάχιστο στα αγγλικά.

«Το βράδυ θα στραφταλίζουν» μας ενημερώνεις.

Δεν υπάρχουν βράδια πια. Στις εννιά μετά μεσημβριαν τρέχουμε βιαστικά, σαν σύγχρονες σταχτοπούτες, να χωθούμε στα σπίτια μας. Ούτε κολοκύθες, ούτε τίποτα. Απλά... μέτρα πανδημίας.

«Χάτσιμαλς». Ενημερώνω την Κατερίνα. «‘Χάτσιμαλς’, τί;» με ρωτάει, σε διάλειμμα εργασίας μέσω «ζουμ».

Ξέχνα τα στρουμφάκια, της λέω. Η βαφτιστήρα μας ορέγεται πλέον «Χάτσιμαλς». Στείλε τα στρουμφάκια σε εμένα, προτεινώ. Αν γίνεται σημείωσε και ένα X κάτω από τα πατουσάκια τους. Μου δίνουν μεγάλη χαρά τα ονοματισμένα πράγματα. Σαν τα σάντουιτς που ποτέ δε μου έφτιαξε η μάνα μας, επειδή δεν προλάβαινε. Μόνο για τους άλλους προλάβαινε. Γκρινιάζω στην Κατερίνα.

~ ~ ~

«Τραύμα;» ρωτάω την Τάνια.

«Τραύμα» μου λέει, κουνώντας το κεφάλι εμφανικά.

....

«Σπύρο, εσύ ήθελες να είχαμε ονοματισμένα σάντουιτς, όταν ήμασταν παιδιά;» ρωτάω τον αδερφό μου, στο κοινωνικό δίκτυο του «σίγκναλ».

«Όχι, Χλόη μου, δε θα ήθελα» μου απαντά καθόλου ενοχικά.

Τον παρατηρώ μέσα από τα πιξελάκια, που κάνει η οθόνη κάθε φορά που περνάει κάτω από γέφυρα ή που μπαίνει σε ένα υπόγειο πάρκινγκ.

Μισό λεπτό, να παρκάρω και θα σε πάρω μετά. Δεν έχει σήμα εδώ. Μου λέει ο πιξελαρισμένος αδερφός μου, κόβοντας την κουβέντα περί ονοματισμένων σάντουιτς στη μέση.

Η επικοινωνία του 21ου αιώνα, δεν έχει σήμα συχνά. Και όταν έχει σήμα... πάλι κάτι άλλο έχει προτεραιότητα. «Ωχ, I skipped lunch³, πρέπει να κλείσω Χλόη» λέει αγχωμένη η Σοφία πασάροντας το κινητό στον Σπύρο.

«Τι λέγατε εσείς;» ρωτάει γεμάτος περιέργεια ο αδερφός μου.

«Μου διαβάζει την “Ένιντ Μπλάιτον”, της εποχής, για να με κρατά ενήμερη» δίνω ραπόρτο εγώ, πειθήνια ως «σωστή» μικρή αδερφή. Αυτό... που η σειρά γέννησης των παιδιών επηρεάζει τη συμπεριφορά τους... αλλάζει άραγε, ποτέ;

«Ήξερες εσύ, ότι οι δράκοι στο βιβλίο της Σοφίας αλλάζουν χρώμα ανάλογα με τη διάθεσή τους;» ρωτώ τον Σπύρο, ενώ εκείνος σπρώχνει ταυτόχρονα ένα καρότσι, περιχαρής για την εκ νέου απρόσκοπτη διαθεσιμότητα χαρτιών υγείας, στα σουπερ μάρκετ της Αμερικής.

«Ναι!» μου απαντά χαμογελαστά. Ο αδερφός μου γνωρίζει, εκτός από πυρηνική φυσική, και τα χρώματα των συναισθημάτων...στη φυλή των δράκων.

~~~

«Τάνια, αν οι άνθρωποι άλλαζαν χρώματα όποτε άλλαζαν τα συναισθήματά τους, η ερωτική μου ζωή θα ήταν πολύ πιο επιτυχημένη» ενημερώνω την ψυχολόγο μου, το ίδιο βράδυ.

«Λες Χλόη; Λες; Δε θα ήταν κακή ιδέα, αυτό με τα χρώματα!» σιγοντάρει κι εκείνη.

Οι ψυχολόγοι είναι οι προπονητές ψυχής που δε διέθετε η γενιά μου. Καλά, θα μου πεις... ποια γενιά, πριν τη δική μας, διέθετε προπονητές ψυχής...

---

3 Παράκαμψη το μεσημεριανό.